

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (девети състав)

4 юли 2024 година *

„Обжалване — Публична служба — Срочно наети служители — Атестационен доклад —
Задължение за мотивиране — Задължение за полагане на грижа — Жалба за отмяна и
искане за обезщетение“

По дело C-5/23 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на
5 януари 2023 г.,

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), представлявана
първоначално от G. Predonzani и K. Tóth, а впоследствие от K. Tóth,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

KD, представлявана от D.-A. Pappa, dikigoros, A. Pappas и S. Pappas, avocats,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (девети състав),

състоящ се от: О. Spineanu-Matei, председател на състава, J.-С. Bonichot (докладчик) и
S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде
разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

- 1 С жалбата си Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) иска отмяната на решение на Общия съд на Европейския съюз от 26 октомври 2022 г., KD/EUIPO (T-298/20, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2022:671), с което той отменя атестационния доклад на KD по атестационната процедура за 2019 г. (наричан по-нататък „спорният доклад“).

Правна уредба

Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз

- 2 Член 43 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) предвижда:

„Способностите, ефикасността и поведението в службата на всяко длъжностно лице ще бъдат обект на годишен доклад, както е предвидено от органа по назначаването на всяка институция в съответствие с член 110. Този доклад посочва дали нивото на работата на длъжностното лице е задоволително или не. Органът по назначаването на всяка институция приема разпоредби, с които се дава право на обжалване в рамките на процедурата по атестиране, което „[се упражнява преди] обжалване по член 90, параграф 2.

За длъжностни лица от степен AST 5 нагоре докладът може да съдържа също и мнение за това дали длъжностното лице, въз основа на неговото изпълнение, има потенциала да изпълнява функции на администратор.

Докладът се съобщава на длъжностното лице. То има право да направи по него всякакви забележки, които счита за целесъобразни“.

- 3 Член 90, параграф 2 от Правилника предвижда:

„Всяко лице, за което се прилага настоящият правилник, може да отнесе до органа по назначаването жалба срещу всеки акт, който нарушава неговите интереси, бил той под формата на решение на органа по назначаването или неприемането от негова страна на мярка, предвидена от настоящия правилник. Срокът за подаване на жалбата е три месеца. Срокът започва да тече:

- когато актът е от общ характер — от датата на публикуването му,
- когато актът е от индивидуален характер — от датата на съобщаване на решението на засегнатото от него лице, но не по-късно от датата на получаване на уведомителното писмо; в случай че актът засяга интересите на определено лице и същевременно съдържа оплаквания срещу друго лице, по отношение на последното срокът започва да тече на датата на неговото уведомяване, но не по-късно от датата на публикуване на акта,
- когато жалбата е срещу мълчалив отказ по молбата по параграф 1 — от датата, на която изтича предвидения за отговор срок.

Органът по назначаването уведомява заинтересованото лице за взетото от него мотивирано решение в срок от четири месеца от датата на подаване на жалбата. Липсата на отговор след изтичане на този срок се счита за мълчалив отказ, който подлежи на обжалване по реда на член 91“.

4 Член 110 от Правилника гласи следното:

„1. Разпоредбите от общ характер за прилагане на настоящия правилник се приемат от органа по назначаването на всяка институция след консултации с комитета по персонала и с комитета по Правилника за персонала.

2. Правилата за прилагане на настоящия правилник, приети от [Европейската комисия], включително разпоредбите за прилагане от общ характер, посочени в параграф 1, се прилагат по аналогия спрямо агенциите. За тази цел Комисията уведомява агенциите за всяко правило за прилагане незабавно след приемането му.

Тези правила за прилагане влизат в сила за агенциите на по-късната от следните дати: девет месеца след влизането им в сила за Комисията или девет месеца след датата, на която Комисията е уведомила агенциите за приемането на съответното правило за прилагане. Независимо от горепосоченото, дадена агенция може също така да реши, че правилата за прилагане влизат в сила на по-ранна дата.

Чрез дерогация дадена агенция може, преди изтичането на деветмесечния срок, посочен във втора алинея от настоящия параграф, и след консултация със своя комитет по персонала, да представи на Комисията за съгласие правила за прилагане, които са различни от тези, приети от Комисията. При същите условия дадена агенция може да поиска съгласието на Комисията да не прилага някои от тези правила за прилагане. В последния случай Комисията може, вместо да приеме или отхвърли искането, да поиска от агенцията да представи на Комисията за съгласие правила за прилагане, които са различни от тези, приети от Комисията.

Деветмесечният срок, посочен във втора алинея от настоящия параграф, спира да тече от датата, на която агенцията поиска съгласието на Комисията, до датата, на която Комисията изрази своята позиция.

Агенцията може също така, след консултация със своя комитет по персонала, да представи на Комисията за съгласие правила за прилагане, които се отнасят до области, различни от правилата за прилагане, приети от Комисията.

За целите на приемането на правила за прилагане агенциите се представляват от своя управителен съвет или от равностоен орган, посочен в акта на Съюза за създаването им.

3. За целите на приемането на правила по споразумение между институциите агенциите не се считат за институции. Въпреки това Комисията се консултира с агенциите преди приемането на такива правила.

4. Правилата за прилагане на настоящия правилник, включително разпоредбите за прилагане от общ характер, посочени в параграф 1, и правилата, приети по споразумение между органите по назначаването на институциите, се свеждат до знанието на персонала.

5. Административните отдели на институциите и агенциите редовно се консултират помежду си относно прилагането на настоящия правилник. На тези консултации агенциите са общо представени в съответствие с правилата, определени по споразумение между тях.

6. Съдът на Европейския съюз води регистър на правилата, приети от органа по назначаването на всяка институция за прилагането на настоящия правилник, и правилата, приети от агенциите, доколкото те се отклоняват от правилата, приети от Комисията, в съответствие с процедурата, предвидена в параграф 2, включително на всички техни изменения. Институциите и агенциите имат пряк достъп до този регистър и пълно право да изменят собствените си правила. Държавите членки имат пряк достъп до него. Освен това на всеки три години Комисията представя доклад на Европейския парламент и Съвета относно правилата, приети от всяка институция за прилагането на настоящия правилник“.

ОРП 43

- 5 За да приложи член 43 от Правилника, EUIPO прилага Решение C(2013) 8985 на Комисията от 16 декември 2013 година относно общите разпоредби за прилагане на член 43 от Правилника и относно подробните правила за прилагане на член 44, първа алинея от Правилника (наричано по-нататък „ОРП 43“). Член 7 от ОРП 43 предвижда:

„1. Мотивираният отказ на заемащия длъжността да приеме доклада [...] води автоматично до сезиране на апелативния оценяващ. [...]

[...]

3. В срок от двадесет работни дни, считано от датата на мотивирания отказ да се приеме докладът, и след разговора, предвиден в параграф 2, апелативният оценяващ потвърждава доклада или го изменя с мотивирано решение.

[...]

4. След решението на апелативния оценяващ докладът става окончателен. [...]“.

Обстоятелства по спора

- 6 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 2—14 от обжалваното съдебно решение, както следва:

„2 На 16 юли 2015 г. [KD, жалбоподателка в първоинстанционното производство,] постъпва на служба в [EUIPO] като срочно нает служител за срок от пет години съгласно член 2, буква е) от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз [...]. Тя е назначена в отдел „Академия“ на EUIPO.

3 На 15 февруари 2016 г. жалбоподателката е определена за ръководител на екип.

4 От 2015 г. жалбоподателката изпитва лични затруднения и здравословни проблеми. Поради последните се налага [поверително]. Жалбоподателката ползва и [поверително].

- 5 В средата на 2019 г. на жалбоподателката е изпратен междинен годишен доклад. В него е посочено по-специално, че тя „е постигнала целите си до Т 2, с изключение на внедряването на базата данни за таланти [...] (спряно заради проблеми, свързани със защитата на данните) и IPDentical (текущата тръжна процедура)“, че „се справя добре с ролята си на ръководител на екип“ и че „е била много активна и ориентирана към резултатите през [първата] половина [на 2019 г.]“.
- 6 През юли 2019 г. се провежда разговор между жалбоподателката и администрацията.
- 7 На 3 февруари 2020 г. се провежда събеседване за атестиране на жалбоподателката за 2019 г.
- 8 На 11 март 2020 г. жалбоподателката получава спорния доклад.
- 9 Спорният доклад започва с раздели, озаглавени „Обща информация“, „Информация за служителя“, „Разговор за оценяване“ и „Забележки относно условията на труд, включително работа от разстояние (ако е приложимо)“. Следващият раздел, озаглавен „Оценка на целите“, „съдържа оценка на постигнатите резултати, включително качеството на извършената работа и ангажираността на заемащия длъжността и [ключовите показатели за изпълнение], определени за периода, обхванат от настоящата оценка“. Този раздел обхваща целите на екипа, всяка от които е придружена от описание на индивидуалния принос на жалбоподателката, ключови показатели за изпълнение, съответната стратегическа област и преценка на „Постигна[та] цел“. Сред ключовите показатели за изпълнение на целта, озаглавена „Изпълнение на определени и одобрени дейности и проекти [стратегически план за 2020 г.] и [годишна работна програма]“ е по-специално внедряването през първото тримесечие на базата данни за таланти. Следват „Общи забележки относно целите“ в рамките на които се посочва, че жалбоподателката е „постигнала повечето от определените цели“, въпреки че внедряването на базата данни за таланти е забавено поради проблеми, свързани със защитата на данните.
- 10 Следващият раздел е озаглавен „Поведение в службата“. В този раздел се посочва, че жалбоподателката „[п]окрива напълно очакванията“, „взаимодейства добре с колегите си пряко, откровено и честно“ и „е в състояние да осъзнае кога е необходим компромис“.
- 11 Следващият раздел, озаглавен „Оценяване на способностите“, съдържа „оценка на способностите на заемащия длъжността във връзка с уменията, изисквани от неговата функционална група и степен“. Този раздел обхваща девет способности. За всяка от тях в спорния доклад се посочва изискваното ниво, съответстващо на оценката, която EUIPO очаква от заемащия длъжността, и действително получената оценка. Скалата за оценяване на EUIPO има няколко нива, сред които „в развитие“(1), „адекватно“ (2) и „напреднало“ (3).
- 12 Жалбоподателката получава изискваната оценка 3 за шест способности. За една друга способност тя получава оценка 3, която е по-висока от изискваната оценка 2. От друга страна, за способностите „Определяне на приоритети и организиране“ и „Устойчивост“, жалбоподателката получава оценка 2, въпреки че се изисква оценка 3. В „Общи[те] забележки относно способностите“ е обяснено, че тя „пише бързо, ясно и правилно“ и има „задълбочени академични познания и разбира как могат да бъдат приложени в

контекста на [EUIPO]“. В тези забележки обаче се уточнява, що се отнася до „[нейното] определяне на приоритети и организиране, [че] на няколко пъти ѝ е било напомняно да спазва сроковете и да бъде проактивна“.

- 13 Следните раздели са озаглавени „Оценяване на програмата за развитие“ и „Обща оценка“. Що се отнася до последната, на жалбоподателката е дадена „CLR“ или „отговаря на нивото, изисквано за заеманата длъжност“, т.е. предпоследното ниво от общата шестстепенна скала за оценяване на EUIPO и задоволително ниво по смисъла на член 43 от Правилника [...] Тази оценка е последвана от следните „Общи коментари на прекия ръководител относно оценката“:

„Освен посоченото в хода на разговора през юли и през второто полугодие, [жалбоподателката] постигна целите си. [Жалбоподателката] е администратор и трябва да се разглежда като модел за подражание по отношение на персонала на Академията, тъй като доказва подходящите умения, предвижда задачите, постоянно се стреми да поддържа и предоставя висок стандарт на работа и освен това непрекъснато се стреми да подобрява качеството. В този контекст и в няколко случая се наложи да ѝ се напомня да спазва сроковете и да бъде проактивна, нещо, на което тя е способна“.

- 14 На 1 април 2020 г. органът, оправомощен да сключва договори [...], уведомява жалбоподателката за решението си да не поднови нейния договор [...] В това решение [посоченият орган] уточнява, че е взел предвид спорния доклад“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 7 На 22 май 2020 г. KD подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорния доклад, от една страна, а от друга страна, иска присъждане на обезщетение за неимуществените вреди, които претърпяла поради този доклад.
- 8 В подкрепа на жалбата си тя посочва три основания. По същество те са следните: първото основание е неизпълнение на задължението за мотивиране и нарушаване на правото на защита, както и фактическа грешка; второто основание са явни грешки в преценката, а третото — неизпълнение на задължението за полагане на грижа.
- 9 С обжалваното съдебно решение Общият съд отменя спорния доклад поради липса на мотиви, фактическа грешка и неизпълнение на задължението за полагане на грижа.
- 10 Първо, той констатира, че оценяващият не е мотивирал оценката, дадена на KD в рамките на критерия „Устойчивост“.
- 11 Второ, Общият съд приема, че оценяващият не е установил, че на KD действително е било напомняно да спазва сроковете през референтния период.
- 12 Трето, Общият съд счита, че оценяващият не е взел предвид здравословните проблеми на KD, за които е знаел и които са продължили през референтния период, и така не е изпълнил задължението си за полагане на грижа.
- 13 За сметка на това Общият съд приема, че отмяната на спорния доклад сама по себе си представлява адекватно и достатъчно поправяне на твърдените вреди и отхвърля исканията за обезщетение.

Исканията на страните в производството по обжалване

14 EUIPO иска от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение,
- да отхвърли жалбата за отмяна като недопустима или неоснователна, или пък при условията на евентуалност да върне делото на Общия съд и
- да осъди KD да заплати съдебните разноски в производството по обжалване и в производството пред Общия съд.

15 KD моли Съда да отхвърли настоящата жалба и да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

По жалбата

16 В подкрепа на жалбата си EUIPO повдига четири основания. Първото основание е неправилно тълкуване на член 43 във връзка с член 110 от Правилника. Второто основание е грешки при прилагане на правото, що се отнася до правното естество на Практическото ръководство относно оценяването, санкционираното неизпълнение на задължението за мотивиране и изведените от това последици. Третото основание е изопачаване на фактите и неправилна преценка на доказателствата. Четвъртото основание е неправилно тълкуване на задължението за полагане на грижа и неизпълнение на задължението за мотивиране от страна на Общия съд.

По първото основание

Доводи на страните

17 С първото си основание за обжалване EUIPO поддържа, че в точки 23—31 от обжалваното съдебно решение Общият съд е тълкувал неправилно член 43 във връзка с член 110 от Правилника, като е приел, че допустимостта на жалба срещу атестационен доклад не зависи от изчерпването на вътрешните способности за защита. EUIPO твърди, че член 7 от ОРП 43, който се прилага за нея по аналогия по силата на член 110, параграф 2 от Правилника, също изисква от длъжностното лице или служителя, който иска да оспори атестационния си доклад, първо да използва вътрешен ред за обжалване.

18 KD счита, че първото основание трябва да се отхвърли.

Съображения на Съда

19 Съдът вече е постановил, че предвид естеството на предвидения в член 43 от Правилника атестационен доклад, който изразява свободно формираното мнение на оценяващите, а не преценката на органа по назначаването, подаването на официална жалба по смисъла на член 90, параграф 2 от Правилника не е необходимо условие за обжалване по съдебен ред

на такъв акт. При това положение обжалването е възможно от момента, в който атестационният доклад може да се счита за окончателен (вж. в този смисъл решение от 3 юли 1980 г., Grassi/Съвет, 6/79 и 97/79, EU:C:1980:178, т. 15).

- 20 EUIPO обаче поддържа, че тази съдебна практика не е пречка органът по назначаването да въведе вътрешен ред за обжалване, който длъжностното лице или служителят, възнамеряващ да оспори своята оценка, трябва да използва преди да може да сезира съда.
- 21 EUIPO счита, че на органа по назначаването е поверено такова правомощие с член 43, първа алинея от Правилника, който в последното си изречение гласи, че „[о]рганът по назначаването на всяка институция приема разпоредби, с които се дава право на обжалване в рамките на процедурата по атестиране, което „[се упражнява преди] обжалване по член 90, параграф 2“.
- 22 Подобно тълкуване обаче не може да бъде прието. Всъщност, макар да гласи, че органът по назначаването на всяка институция приема разпоредби, с които в рамките на процедурата по атестиране се дава право на обжалване по вътрешен ред, член 43, първа алинея, последно изречение от Правилника по никакъв начин не предвижда задължение за длъжностното лице или служителя да подаде жалба по такъв ред.
- 23 Следователно член 7 от ОРП 43, с който Комисията прилага член 43 от Правилника, определя при какви условия длъжностното лице или служителят може да обжалва по вътрешен ред своя атестационен доклад, също не може да се тълкува в смисъл, че въвежда предварително условие за обжалване по съдебен ред.
- 24 Впрочем Комисията би превишила предоставените ѝ с член 110, параграф 1 от Правилника правомощия да приема разпоредби от общ характер за прилагане на Правилника, ако с приемането на член 7 от ОРП 43 бе допълнила специфичните условия за достъп до съд на длъжностните лица и служителите, предвидени в член 90, параграф 2 и член 91 от Правилника.
- 25 Следователно, EUIPO няма основание да поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че KD е имала право да обжалва по съдебен ред спорния доклад, без преди това да е подала жалба по вътрешния ред, предвиден в член 7 от ОРП 43.
- 26 При това положение първото основание за обжалване не е налице.

По второто основание

Доводи на страните

- 27 Според второто основание за обжалване на EUIPO в обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като е приел, че оценяващият KD не е изпълнил своето задължение за мотивиране, тъй като не обяснил защо на KD е дадена оценка, по-ниска от изискваната по критерия „Устойчивост“, и това нарушение обосновавало отмяната на спорния доклад.

- 28 На първо място, EUIPO критикува съдържанието се в точка 67 от обжалваното съдебно решение съображение на Общия съд, че точка 3.5.5 от приложение А към Практическото ръководство относно оценяването предвижда императивно правило, което е задължително за оценяващите. Според EUIPO това практическо ръководство не представлява нито правен акт, нито набор от правила за поведение, а само дава насоки и забележки по прилагането на членове 43 и 44 от Правилника, както и по ОРП 43. От това EUIPO стига до извода, че противно на приетото от Общия съд в точки 79 и 80 от обжалваното съдебно решение, неспазването на препоръката в посочената точка 3.5.5 от приложение А към това практическо ръководство, а именно да се предоставят обяснения, когато способностите са оценени на ниво, по-ниско от изискваната оценка, не води до порок в мотивите на спорния доклад.
- 29 На второ място, EUIPO счита, че препоръката до оценяващите, съдържаща се в точка 3.5.5 от приложение А към практическото ръководство относно оценяването, надхвърля произтичащите от съдебната практика изисквания за мотивиране на атестационния доклад. Атестационният доклад не трябвало да съдържа изчерпателно изложение относно работата на служителя, а да представя само ключовите аспекти.
- 30 На трето място, липсата на обяснения в спорния доклад относно оценката, получена по критерия „Устойчивост“, не оказала такова въздействие върху оценяването на KD, че да обоснове отмяната на този доклад.
- 31 KD счита, че второто основание трябва да се отхвърли.

Съображения на Съда

- 32 На първо място, EUIPO поддържа, че препоръката, съдържаща се в точка 3.5.5 от приложение А към Практическото ръководство относно оценяването, а именно оценяващият да предоставя обяснения, когато една или няколко способности са оценени по-ниско от изискваното ниво, не е задължителна, противно на постановеното от Общия съд в точка 67 от обжалваното съдебно решение.
- 33 Съдът обаче е постановил, че когато дадена институция приема указания за поведение на администрацията и обявява чрез тяхното публикуване, че ще ги прилага занапред към случаите, за които те се отнасят, тази институция се самоограничава в упражняването на правото си на преценка и не може по принцип да се отклони от тези правила, тъй като иначе би понесла евентуални санкции за нарушение на общи принципи на правото като равното третиране или защитата на оправданите правни очаквания (вж. в този смисъл решения от 1 декември 1983 г., Blomefield/Комисия, 190/82, EU:C:1983:358, т. 20, и от 19 юли 2016 г., Kotnik и др., C-526/14, EU:C:2016:570, т. 40).
- 34 В случая правилото, съдържащо се в точка 3.5.5 от приложение А към ръководството относно оценяването, не само е публикувано, но и неговото съдържание е изрично възпроизведено в спорния доклад под формата на дадено на оценяващия указание със следната формулировка: „Когато способностите са оценени на ниво, по-ниско от изискваната оценка, и това ниво се отразява на представянето, следва да се дадат обяснения в раздел „Общи забележки относно способностите“.

- 35 При това положение Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че посоченото правило е императивно, независимо че в Практическото ръководство относно оценяването е уточнено, че то няма правна сила.
- 36 На второ място, EUIPO упреква Общия съд, че е наложил на оценяващия задължение за мотивиране, което е по-тежко от изискваното от съдебната практика. Както обаче бе посочено по-горе, Общият съд само констатира, че като е приела точка 3.5.5 от приложение А към Практическото ръководство относно оценяването, самата EUIPO е наложила на оценяващите допълнително задължение да мотивират атестационните доклади на своите длъжностни лица и служители и припомня, че съгласно съдебната практика, посочена в точка 33 от настоящото решение, при това положение зачитането на принципа на равно третиране и на оправданите правни очаквания изискват спазване на посоченото задължение.
- 37 На трето място, EUIPO изтъква, че във всеки случай липсата на мотиви, за която е упрекувана, не се е отразила на правилността на общата оценка на KD, така че Общият съд неправилно приел, че такава липса на мотиви може сама по себе си да обоснове отмяната на атестационния доклад.
- 38 При все това задължението за мотивиране, посочено в член 296 ДФЕС и препотвърдено в член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права на Европейския съюз, е основен принцип на правото на Съюза, който има за цел, от една страна, да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация, за да може то да прецени дали увреждащият го акт е правилен или не и дали да го обжалва по съдебен ред, за да оспори законосъобразността му, и от друга страна, да даде възможност на съдилищата на Съюза да упражнят своя контрол (вж. в този смисъл решение от 24 ноември 2022 г., Thunus и др./ЕИБ, C-91/21 P, EU:C:2022:928, т. 81).
- 39 Ето защо съгласно постоянната съдебна практика предвиденото в член 296 ДФЕС задължение за мотивиране представлява съществено процесуално изискване по смисъла на член 263 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 13 януари 2022 г., YG/Комисия, C-361/20 P, EU:C:2022:17, т. 41), чието неспазване води до отмяна на решението, в което е допуснато.
- 40 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, когато е постановил, че липсата на мотиви в спорния доклад обосновава неговата отмяна.
- 41 От изложеното по-горе следва, че второто основание за обжалване не е налице.

По третото основание

Доводи на страните

- 42 В третото си основание за обжалване EUIPO счита, че в точки 93 и 96—103 на обжалваното съдебно решение Общият съд е изопачил фактите и преценил неправилно доказателствата по спора.

- 43 На първо място, Общият съд обърнал тежестта на доказване, като поискал от EUIPO да установи, че действително е напомняла на KD да спазва сроковете, поставени ѝ през референтния период. Освен това администрацията не била длъжна да изпраща напомнания или предупреждения в писмена форма за даден срок на член на персонала всеки път, когато възникне необходимост.
- 44 На второ място, в съображенията на Общия съд имало явно противоречие по въпроса дали са били дадени тези напомнания за спазване на сроковете. Всъщност, от една страна, в точка 100 от обжалваното съдебно решение той приел, че EUIPO не е представила и най-малкото доказателство, че тези напомнания са били дадени. От друга страна, в точка 93 от това решение той отхвърлил като недопустими доказателствата, представени от EUIPO в приложения D 1—D 5 към дубликата в подкрепа на твърдението, че такива напомнания са дадени.
- 45 KD поддържа, че третото основание трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 46 На първо място, оплакването, че Общият съд неправомерно обърнал тежестта на доказване, изисквайки от EUIPO да докаже, че прекият ръководител на KD действително ѝ е напомнял да спазва сроковете през референтния период, не е основателно.
- 47 Всъщност съгласно постоянната практика на Съда правните норми на Съюза не изискват доказване на отрицателен факт (вж. в този смисъл решение от 24 март 1988 г., Комисия/Италия, 104/86, EU:C:1988:171, т. 11).
- 48 Следователно от KD не може да се изисква да докаже, че не ѝ е било напомняно да спазва сроковете през референтния период.
- 49 Освен това Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото и когато е приел, че EUIPO следва да представи поне начало на доказателство, че така посочените в спорния доклад напомнания действително са били дадени. Тази тежест на доказване изисква от EUIPO не да отправя до своите длъжностни лица и служители напомнания и предупреждения единствено в писмена форма, а да съхранява доказателствата за значителни или повтарящи се нарушения, в случай че по-късно поиска да разчита на тях.
- 50 На второ място, EUIPO отбелязва противоречието, което Общият съд допуснал в обжалваното съдебно решение със своето съмнение, че действително са дадени напомнания, след като в точка 93 от обжалваното съдебно решение отхвърлил като недопустими свързаните с тях доказателства, които EUIPO представила пред него в приложения D 1—D 5 към дубликата.
- 51 Както обаче напомня Общият съд в точка 88 от обжалваното съдебно решение, член 85, параграф 1 от неговия процедурен правилник предвижда, че доказателствата се представят при първата размяна на писмени изявления, а параграф 2 уточнява, че това е възможно с репликата и дубликата само ако късното им представяне бъде надлежно мотивирано.

- 52 Въпреки това доказателствата, които според EUIPO могат да докажат, че на KD действително са дадени напомнания, са представени без съответно мотивиране на етапа на дубликата и Общият съд ги е отхвърлил като недопустими, прилагайки нормите на своя процедурен правилник, което не е критикувано в рамките на производството по обжалване.
- 53 Следователно, като е констатирал, че предвид представената му преписка не е установено, че прекият ръководител на KD действително, както се твърди, ѝ е напомнял да спазва сроковете през референтния период, в своето решение Общият съд не е допуснал нито грешка при прилагане на правото, нито противоречие в мотивите.
- 54 Накрая, дори да се предположи, че оплакването за изопачаване на фактите от Общия съд, което EUIPO изтъква и в третото си основание, е различно от първите две оплаквания по същото основание, това оплакване следва да бъде отхвърлено като недопустимо, тъй като липсват обяснения, от които може да се разбере съдържанието му.
- 55 При това положение третото основание за обжалване не е налице.

По четвъртото основание

Доводи на страните

- 56 С четвъртото си основание за обжалване, насочено срещу точки 121—129 от обжалваното съдебно решение, EUIPO упреква Общия съд в допуснатата грешка при тълкуването на задължението за полагане на грижа, както и в неизпълнение на задължението му за мотивиране.
- 57 На първо място, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като заключил, че при приемането на спорния доклад EUIPO е трябвало надлежно да отчете здравословните проблеми на KD.
- 58 Всъщност, първо, когато оценяващият няма основание да счита, че отсъствията на заемащия длъжността, оправдани от неговите здравословни проблеми, са могли да оказат значително влияние върху работата на последния, той не може да бъде упрекван, че в своя доклад не е споменал, нито е взел предвид тези проблеми.
- 59 Второ, в атестационните доклади се преценявали способностите, ефикасността и поведението в службата на служителя през периода, през който действително е работил. Периодът, през който той отсъства по основателни причини (например болест, злополука, отпуск за отглеждане на дете или отпуск по семейни причини, отпуск за бременност и раждане), се изключвал от референтния период. Ако отсъствието е толкова дълго или значително, че да се отрази на работата, годишните цели на служителя могли да бъдат адаптирани съответно или да не са постигнати им да бъде оправдано.
- 60 Трето, медицинските данни се получавали и обработвали пряко от медицинската служба на EUIPO и не се изпращали на оценяващите или по-общо на администрацията. Поради това личните данни, свързани със здравословното състояние на членовете на персонала, не се посочвали в атестационните доклади.

- 61 На второ място, EUIPO упреква Общия съд, че не е обяснил защо оценяващият не е изпълнил задължението си за полагане на грижа, нито какво се е изисквало от него в резултат на това задължение.
- 62 Всъщност, първо, EUIPO не вижда поради какви причини оценяващият е трябвало да включи в спорния доклад здравословните проблеми на KD, когато е преценил като цяло положително работата ѝ.
- 63 Второ, EUIPO счита, че от обжалваното съдебно решение не може да се разбере как здравословните проблеми на KD е трябвало да бъдат отразени в спорния доклад, като се има предвид, че оценяващият не е бил в състояние да оцени здравословното състояние на този служител.
- 64 Накрая, EUIPO иска да се установи дали изискваното от Общия съд отчитане на здравословните проблеми на KD предполага подобряване или повишаване на нейната оценка. Според EUIPO да се предостави предимство на служител, защото е отсъствал по болест, би било толкова необосновано, колкото и да бъде упрекван за такова отсъствие.
- 65 Според KD четвъртото основание трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 66 Следва да се припомни, че задължението за полагане на грижа отразява равновесието на взаимните права и задължения в създадените от Правилника, и по аналогия от Условията за работа на другите служители, отношения между публичния орган и служителите на публична длъжност. Подобно на правото на добра администрация, това равновесие изисква по-специално когато се произнася във връзка с положението на служител, органът да вземе предвид всички обстоятелства, които могат да бъдат определящи за решението му, като при това той трябва да отчита не само интереса на службата, но също и този на съответния служител (вж. в този смисъл решение от 15 април 2021 г., FV/Съвет, C-875/19 P, EU:C:2021:283, т. 98).
- 67 Както правилно приема Общият съд в точка 125 от обжалваното съдебно решение, задължението за полагане на грижа налага на администрацията по-специално надлежно да вземе предвид, ако е необходимо, здравословните проблеми на съответното длъжностно лице или служител, когато приема неговия атестационен доклад.
- 68 В случая Общият съд отбелязва в точка 126 от обжалваното съдебно решение, че спорният доклад не споменава ни най-малко здравословните проблеми, с които се сблъсква KD през референтния период, които обаче са значителни, така че стига до извода за неизпълнено задължение за полагане на грижа.
- 69 EUIPO критикува този извод, като изтъква, на първо място, че според нея здравословните проблеми, с които се сблъсква длъжностното лице или служителят, трябва да се вземат предвид в атестационния доклад само в случай че здравословното му състояние е оправдало толкова дълги или чести отсъствия, че не позволяват цялостното му оценяване в рамките на съответната процедура.

- 70 При все това не може да се приеме толкова ограничително разбиране за това как оценяващият трябва да вземе предвид здравословното състояние на длъжностното лице или служителя, тъй като здравословните проблеми, с които се сблъсква, могат да повлияят на работата му и през периодите, в които работи.
- 71 На второ място, EUIPO поддържа, че поверителността на медицинската информация не допуска тя да бъде посочена в атестационния доклад.
- 72 Поверителността на тази информация обаче не е пречка за ръководителя на служител, страдащ от продължително заболяване, поради което често отсъства, да бъде наясно със здравословните му проблеми, дори да не знае какво е точното им естество.
- 73 В случая е ясно, от една страна, че KD е имала сериозни здравословни проблеми в периода 2015—2018 г. и през референтната година все още не ги е преодоляла, както се вижда от отсъствията ѝ по здравословни причини през този период, и от друга страна, че нейният оценяващ е знаел за тези проблеми.
- 74 Следователно поверителността на медицинските данни не може да оправдае това, че спорният доклад запазва мълчание относно здравословните проблеми на KD.
- 75 На трето място, EUIPO упреква Общия съд в неизпълнение на задължението му за мотивиране, тъй като не обяснил нито в какво се състои неизпълнението от оценяващия на задължението му за полагане на грижа, нито как здравословните проблеми на KD е трябвало да бъдат отразени в спорния доклад.
- 76 Както обаче бе припомнено в точка 68 от настоящото решение, в точка 126 от обжалваното съдебно решение Общият съд е посочил в какво се състои неизпълнението за задължението за полагане на грижа в спорния доклад, а именно че в него ни най-малко не се споменава за здравословните проблеми на KD.
- 77 Освен това Общият съд не може да бъде упрекнат, че не е обяснил как оценяващият е трябвало да отчете тези здравословни проблеми, след като установеното в обжалваното съдебно решение неизпълнение на задължението за полагане на грижа произтича не от неподходящо отчитане, а от това, че в спорния доклад не се споменава изобщо за посочените здравословни проблеми.
- 78 Следователно оплакването, че Общият съд е констатирал, без да се мотивира, че EUIPO не е изпълнила задължението си за полагане на грижа, не се подкрепя от фактите.
- 79 От изложеното по-горе следва, че четвъртото основание за обжалване не е налице.
- 80 Тъй като никое от основанията за обжалване не е уважено, жалбата следва да се отхвърли.

По съдебните разноси

- 81 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. След като KD е направила искане за осъждането на EUIPO и последната е загубила делото, EUIPO трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноси.

По изложените съображения Съдът (девети състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) да заплати съдебните разноси.

Подписи